

Născută pe 25 iulie 1962 în Cleveland, statul Ohio, scriitoarei americane JACQUELINE DAVIES îi place să citească, să călătorească, să înoate, să meargă la cinema și să stea de vorbă cu prietenii ei. Este autoarea a mai mult de zece cărți, pentru care a primit numeroase premii. A scris prima carte la cinci ani, când era la grădiniță, iar la treizeci de ani a început să scrie cărți pentru copii. Pentru Jacqueline Davies, copiii sunt cititorii ideali, fiindcă ei vorbesc despre ce reacții le-a provocat o carte: „Copiii se lasă atinși de cărțile pe care le citesc – cărțile îi fac să râdă, sau să se uite sub pat înainte de culcare, sau îi pun pe gânduri și-i fac să plângă și să se gândească mult la ce au citit. Copiii chiar intră în poveste, și astfel de cititori vreau pentru cărțile mele.“

Procesul limonadei este a doua carte din seria *Războiul limonadei*, o serie care reușește să explice și să exemplifice, cu ajutorul ficțiunii, termeni economici foarte folositori în viața de zi cu zi.

JACQUELINE
DAVIES

Procesul limonadei

Traducere din engleză
de Ioana Tudor

arthur

Cuprins

1 ★	Fraudă	7
2 ★	Răzbunare.....	20
3 ★	Martor ocular.....	33
4 ★	Mărturie indirectă.....	41
5 ★	Acuzat	48
6 ★	Imparțialitate	59
7 ★	Diligență.....	73
8 ★	Apărare	86
9 ★	Bona fide.....	95
10 ★	Proces cu jurați.....	102
11 ★	Sperjur.....	108
12 ★	Amendamentul al șaselea	123
13 ★	Probe circumstanțiale.....	130
14 ★	Limbaj instigator	142
15 ★	Balanță	155
16 ★	Despăgubire	165

1 | Fraudă

Fraudă – s.f. Înșelăciune săvârșită cu scopul de a obține foloase materiale de pe urma altcuiva; sumă de bani sustrasă prin înșelătorie.

— Nu e corect! spuse Jessie arătând către cele patru fursecuri cu fulgi de ciocolată pe care fratele ei, Evan, le îndesa într-o pungă de plastic cu fermoar.

Stăteau în bucătărie, aproape gata să plece la școală – era cea de-a patra zi din clasa a patra pentru amândoi, acum că Jessie îl prinsese din urmă pe fratele ei.

— Bine, spuse Evan scoțând din pungă un fursec, pe care îl puse înapoi în borcanul cu

fursecuri. Trei pentru tine și trei pentru mine. Ești fericită?

— Nu e vorba despre fericire, răspunse Jessie. Este vorba despre corectitudine.

— Cum zici tu! Eu am întins-o.

Evan își aruncă ghiozdanul pe un umăr, apoi se făcu nevăzut, coborând scările care dădeau înspre garaj.

Jessie se duse în sufragerie și privi pe fereastră cum fratele ei pedala în josul străzii. Ea nu avea încă permis de mers pe bicicletă, așa că nu se putea duce cu ea la școală decât dacă era însoțită de un părinte. Acesta era doar unul dintre lucrurile neplăcute cu care se confrunta după ce sărise peste clasa a treia, iar acum era cea mai mică din clasa a patra. Toți colegii ei puteau să vină la școală cu bicicleta, doar ea mai trebuia să meargă pe jos.

Jessie se duse la frigider și tăie încă o zi din calendarul cu meniul de prânz. Astăzi aveau la

prânz hamburger cu pui. Nu era mâncarea ei favorită, dar mergea. Bătu pe rând cu degetul în calendar pe zilele care mai rămăseseră din săptămână și citi cu voce tare meniul principal: hotdogi Deli Style (*bleah!*); crochete de pui cu sos; taco cu aluat moale; iar vineri urma mâncarea ei favorită: frigănele cu scorțișoară.

Căsuța care corespundea zilei de sâmbătă era goală, dar cineva scrisese în ea cu un marker roșu:

Jessie își puse mâinile în șolduri. Cine făcuse asta? Probabil că unul dintre prietenii lui Evan. Adam sau Paul. Îi stricase calendarul meniului de prânz. Probabil fusese Paul! Se vedea că era

mâna lui. Jessie știa că Iom Kipur era o sărbătoare evreiască foarte importantă. Nu-și amintea ce anume se sărbătorea, dar cu siguranță era o chestiune serioasă. Nu se cuvenea să scrii cuvântul „pe-tre-ce-re!“ sub Iom Kipur.

— Jessie, ești gata? întrebă doamna Treski în timp ce intra în bucătărie.

— Mda, răspunse Jessie și își ridică ghiozdanul, care cântărea aproape la fel de mult cât ea, apoi îl urcă pe un umăr.

Fu nevoită să se aplece ușor în față de la mijloc, astfel încât să nu cadă pe spate.

— Mami, nu mai e nevoie să mă duci până la școală. Acum sunt clasa a patra, înțelegi?

— Știi că ești, spuse doamna Treski căutându-și pantofii pe scările de la garaj. Dar tu ai încă doar opt ani...

— Luna viitoare împlinesc nouă!

Doamna Treski o privi.

— Te deranjează așa de tare?

— Nu pot să merg cu Megan?

— Parcă Megan întârzie întotdeauna.

— Dar eu ajung tot timpul devreme, deci o să ne echilibrăm.

— O să mergi cu Megan mâine. Astăzi însă vom merge împreună. Bine?

— Bine, spuse Jessie căreia îi plăcea, de fapt, să fie condusă la școală de mama ei.

Se întreba însă dacă nu cumva ceilalți copii o considerau și mai ciudată din cauza asta.

— Dar asta este ultima dată, adăugă ea.

Ajunseră la școală în mai puțin de zece minute. Darlene, doamna care dirija traficul pe trecerea de pietoni, își ridică mâinile înmănușate ca să oprească circulația și strigă:

— E în regulă, acum puteți traversa.

Jessie se întoarse către mama ei.

— Mami, pot să merg singură de aici.

— Păi... spuse doamna Treski cu un picior pe bordura trotuarului și cu altul pe șosea. Bine.

Ne vedem când termini orele. O să te aștept chiar aici.

Doamna Treski se urcă pe trotuar, iar Jessie știa c-o s-o urmărească cu privirea până ajungea pe terenul de joacă. „N-o să mă-ntorc să-i fac cu mâna“, își spuse Jessie. „Copiii de clasa a patra nu fac așa ceva.“ Evan îi explicase asta.

Jessie intră pe terenul de joacă căutând-o pe Megan. Copiii nu aveau voie să intre în școală până nu suna clopoțelul, așa că se adunau cu toții afară înainte de ore. Se agățau de barele din metal, se dădeau pe tobogan, formau biserițe sau puneau de un joc rapid de fotbal sau de baschet – dacă erau îndeajuns de norocoși să găsească un profesor care să-i lase să ia o minge înainte de ore. Jessie scană cu privirea terenul de joacă. Nici urmă de Megan. Probabil că întârzia.

Jessie își prinse degetele mari sub bretelele ghiozdanului. Observase deja că majoritatea fetelor din clasa a patra nu mai purtau ghiozdane.

Își cărau cărțile și caietele cu șină, și sticlele cu apă, și prânzul în genți ca de poștaș care le atârnavu neglijent. Jessie era de părere că acele genți erau o prostie: te izbeau peste genunchi și îți făceau gaură în umăr. Ghiozdanele erau mult mai practice.

Se îndreptă spre zona acoperită cu asfalt unde Evan și un grup de băieți jucau PORCUL¹. Unii dintre ei erau în clasa a cincea și erau înalți, dar Jessie nu era surprinsă să vadă că Evan câștiga. Era bun la baschet. Cel mai bun dintre băieții de clasa a patra, în opinia lui Jessie. Poate chiar cel mai bun din școală. Se așeză pe marginea terenului ca să privească.

¹ Joc cu mingea de baschet, în care unul dintre participanți încearcă să înscrie la coș dintr-un anumit loc și cu o anumită aruncare. Dacă reușește, ceilalți jucători vor fi nevoiți să execute o lovitură asemănătoare. Cel care ratează primește o literă, începând cu „P“, iar jocul continuă până când se formează cuvântul „PORCUL“ (n. tr.).

— OK. O să fac o aruncare la coș sărind în spate, explică Evan, pentru ca băiatul care urma după el să execute aceeași aruncare. Cu piciorul la crăpătura mică din asfalt.

Evan bătu mingea de câteva ori, în timp ce Jessie și ceilalți copii îl priveau să vadă dacă putea înscrie. Când în cele din urmă Evan aruncă mingea, făcând un salt în spate, balonul despică aerul descriind perfect arcul unui curcubeu și intră în coș.

— Măiculiță! exclamă Ryan, care trebuia să execute aceeași lovitură.

Bătu mingea de asfalt de câteva ori și își îndoi genunchii, dar chiar în acel moment sună clopoțelul anunțând că era vremea să se alinieze.

— Ha! zise Ryan și aruncă mingea în sus cât putu de tare.

— Ce noroc ai, spuse Evan prinzând mingea din aer și așezând-o în lada unde se aflau și celelalte echipamente sportive ale clasei a IV-a O.

Lui Jessie îi plăceau prietenii lui Evan, care de obicei se purtau destul de frumos cu ea, așa că se luă după ei să se așeze în șir. Știa că nu trebuia să stea chiar în spatele lui Evan. Acesta nu era foarte încântat că sora lui mai mică devenise colega lui de clasă în acel an. Doamna Treski îi dăduse lui Jessie un sfat: „Nu te băga în sufletul lui Evan.“ Așa că asta făcea.

Jessie se uită de-a lungul terenului de joacă să vadă dacă nu cumva apăruse Megan. În schimb, îl zări pe Scott Spencer, care tocmai sărea din mașina tatălui său.

— O, grozav! mormăi Jessie.

În opinia ei, Scott Spencer era un șarlatan și un impostor. Întotdeauna făcea lucruri care nu se cuveneau – când învățătoarea nu era de față – și niciodată nu era prins. Ca atunci când tăiase capetele narciselor care creșteau în clasa pentru activități artistice. Sau când ștersese steluțele de pe tablă astfel încât echipa din care făcea el parte